

РЕШЕНИЕ

№ 6256

гр. София, 27.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 17.06.2022 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Мария Шишкова

Атанас Николов

при участието на секретаря Евгения Стоичкова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1971** по описа за **2022** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по депозирана касационна жалба от адв. И. Н. от САК, пълномощник на В. Г. С. против Решение от 10.11.2021 г., постановено по НАХД № 17021/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23 състав. С Решението е потвърдено Наказателно постановление № 20-4332-018841 от 22.10.2020г., издадено от началник група при СДВР, отдел „Пътна полиция“ в частта, с която касаторът е санкциониран, на основание чл. 182, ал. 1 от ЗДвП, с административно наказание „Глоба“ в размер на 700 (седемстотин) лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца за извършено административно нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП.

В депозираната касационна жалба се твърди, че решението е незаконосъобразно и следва да бъде отменено. В допълнително представена по делото писмена молба от 24.03.2022 г. са изложени аргументи за допуснати съществени процесуални нарушения при констатиране на твърдяното административно нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, с които е обосновано искане за отмяна на обжалваното наказателно постановление и въззивното решение в потвърдителната му част. Сочи се, че неизпълнението на изискванията на чл. 10, ал. 3 от Наредба № 08121з – 532 от

12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (Наредбата) води до неяснота относно местоположението на АТТС, а и на местоположението на заснетия автомобил към момента, в който е засечена скоростта му на движение с АТТС. Така е обоснована тезата за липса на категорични доказателства, установяващи мястото на извършване на инкриминираното административно нарушение, което според пълномощника на касатора не само е ограничило правото му на защита, но поставя под съмнение и факта на извършване на административното нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на въззивното решение в тази част, както и на наказателното постановление. Претендират се направените разноски за адвокатско възнаграждение.

Ответникът по жалбата не се е възползвал от правото да изрази становище по искането в касационната жалба и аргументите, с които е обосновано в допълнително представената писмена молба по делото.

В съдебното производство процесуалният представител на касатора прави искане за уважаване на касационната жалба по изложените съображения в допълнителната молба. Поддържа и направеното искане за присъждане на разноски за адвокатско възнаграждение в съответствие с приложените към делото доказателства.

Ответникът по жалбата не се представлява в хода на съдебното производство пред настоящата инстанция.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата е неоснователна, а атакуваното с нея решение като правилно и законосъобразно следва да бъде потвърдено.

Административен съд – София-град, X. касационен състав, след като обсъди по отделно и в съвкупност приложените към делото доказателства, в контекста на становището на страните, преценявайки и наведените касационни основания, прие за установено от фактическа и правна страна :

Жалбата е процесуално допустима – подадена от процесуално легитимирано, по смисъла на чл. 210, ал. 1 от АПК, лице, в предвидения в разпоредбата на чл. 211, ал. 1 от АПК преклузивен срок, с оглед отразената дата на завеждане в регистратурата на СРС – 04.02.2022 г., срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт.

Разгледана по същество жалбата е **ОСНОВАТЕЛНА**.

За да постанови съдебния си акт, въззивният съд, анализирайки информацията в събраните в хода на съдебното производство доказателствени източници – показанията на актосъставителя и приобщените писмени доказателства, е приел за установено от фактическа страна:

На 16.08.2020 г. в 17,43 ч. в [населено място], по [улица]до № 271 с мобилна система за видеоконтрол „ARH CAM S1“ с радар № 11743C7 при ограничение за населено място - 50 км/ч, съгласно чл. 21, ал. 1 от ЗДвП, е засечена скорост на движение – 102 км/ч (след отчитане на допустимата грешка в полеви условия) на лек автомобил „М. С. Стар“ с рег. [рег.номер на МПС] , движещ се по направление [населено място] - Околовръстен път на [населено място]. Констатираното превишение на скоростта с 52 км/ч е установено от преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства, преминала техническа проверка на 01.10.2019 г. със срок на валидност на резултатите от проверката - 1 година (до

01.10.2020 г.).

На 09.10.2020 г., след призоваване в качеството си на собственик на превозното средство С. се явила в СДВР, Отдел „Пътна полиция“ и попълнила декларация, че именно тя е управлявала автомобила на 16.08.2020 г. около 17,43 ч. в района, в който е работила мобилната система за видеоконтрол „ARH CAM S1“ с радар № 11743С7. Свид. Г. П. – младши автоконтрольор в Отдел „Пътна полиция“ при СДВР съставил Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ № 086484, в който отразил констатираното превишаване на скоростта на движение от управляваното от касатора В. С. превозно средство, както и факта, че С. не носи свидетелство за регистрация на МПС. Установените нарушения на правилата за движение са квалифицирани от актосъставителя като нарушения на чл. 21, ал. 1 и чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Процедурата по връчване на акта и разясняването на правата по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН са изпълнени в съответствие с изискванията на закона.

Въз основа на съставения АУАН е издадено и обжалваното наказателно постановление № 20-4332-018841 от 22.10.2020 г. от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ СДВР, с което на В. Г. С. са наложени административни наказания за всяко от констатираните административни нарушения, а именно:

глоба в размер на 700 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца – за нарушението на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП

глоба в размер на 10 лева – за нарушението на чл. 100, ал. 1, т. 2 от ЗДвП. Отнети са й и 12 контролни точки, на основание Наредба № Из-2539 на МВР.

Наказателното постановление е връчено на касатора на 09.12.2020 г.

Възприетите от въззивния съд фактически обстоятелства, въз основа на които са направени изводите относно приложението на материалния и процесуалния закон, не се оспорват от страните.

Изложените от касатора аргументи касаят приложението на материалния закон и субсумирането на релевантните факти под нормата на чл. 21, ал. 1 от Закона за движението по пътищата, в контекста на твърденията за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила, ограничили правото й на защита в резултат на неспазените изисквания на разпоредбата на чл. 10 от Наредба № 08121з – 532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата.

Според настоящата инстанция, въззивният съд е положил дължимите усилия за събиране на относимите доказателства за обективното, всестранно и пълно изясняване на всички обстоятелства, които имат значение за установяване на елементите от състава на инкриминираните нарушения на правилата, регламентирани в Закона за движение по пътищата. Спазени са и процесуалните стандарти при проверката на доказателствените източници.

Не могат да бъдат споделени обаче изводите на съда относно доказателствената обезпеченост, установяваща административното нарушение по чл. 21, ал. 1 от ЗДвП. Въззивният съд се е ограничил в анализа на доказателствените източници, съдържащи информация относно спазване на изискванията на Наредбата, като ги е обсъждал единствено с оглед на възраженията, направени в съдебното производство от пълномощника на касатора, negliжирайки основния спорен момент – установено ли е по несъмнен и категоричен начин, в съответствие с доказателствения стандарт на чл. 303, ал. 2 от НПК, мястото на извършване на конкретното административно нарушение, или казано по друг начин мястото, на което е засечена скорост на

движение 102 км/ч на управляваното от С. МПС.

Привидно „несъществените“ несъответствия в отразяването на релевантните факти в АУАН и НП имат особено съществено значение в настоящия казус при установяване на елементите от обективната страна и на нарушението по чл. 21, ал. 1 от ЗДВП. И това е така, доколкото ограничението на скоростта на движение за населено място е относима единствено в неговите граници. Приведено към конкретиката на настоящия казус това означава движение по пътния участък след табелата „В.“. В мотивите на обжалваното решение, въззивният съд е приел, че техническото средство, с което е заснета, приложената към административната преписка снимка № 11743С7/0217795 - преносимата система за видеоконтрол „ARH CAM S1“ с радар № 11743С7 и камера с вградено разпознаване на номера и комуникации (с лазерен скоростомер) е вписана в Регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване и към датата на заснемането - 16.08.2020 г. представлява годно техническо средство, с оглед данните за преминалата техническа проверка на 01.10.2019 г. По отношение на параметрите на допустимата грешка при измерването, съдът се е позовал на предоставената информация от Българския институт по метрология, отразена в протокол № 60-С-ИСИС от 01.10.2019г. на отдел „ИСИС“. Анализирал е и данните, отразени в приложената към преписката снимка № 11743С7/0217795 за засечената скорост на движение – 105 км/ч, като е приел, че посочената в АУАН и НП скорост - 102 км/ч. отговаря на отчетената допустима статистическа грешка от 3 %.

Въззивният съд е пропуснал да подложи на критичен анализ информацията в приложените документи, изготвени в изпълнение на изискванията на Наредба № 08121з – 532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата (Наредбата):

- Протокола за използване на АТСС рег. № 4332р-39111 от 17.08.2020 г.,
- приложената снимка, на която е заснет пътен участък, включващ табела, обозначаваща началната граница на населеното място – [населено място]
- приложената снимка на използваното техническо средство – преносима система за видеоконтрол „ARH CAM S1“ с радар № 11743С7 и камера с вградено разпознаване на номера и комуникациите (л. 27 от делото).

Допуснатото процесуално нарушение на чл. 107, ал. 5 от НПК, приложим в съответствие с препращащата норма на чл. 84 от ЗАНН, обосновава основателността на възраженията на касатора, че в конкретния казус липсата на изискуемата, съгласно чл. 10, ал. 3 от Наредбата, снимка на местоположението на преносимата система за видеоконтрол с радар и камера с вградено разпознаване на номера и комуникациите в периода когато е била в работен режим, съобразно данните в Протокола, не позволява да се направи категоричен извод, че мястото, на което е констатирано движение на превозното средство, управлявано от касатора с установената скорост от 102 км/ч., се намира в границите на населеното място – [населено място], доколкото Протоколът със задължителните реквизити, въведени с приложението към чл. 10, ал. 1 от Наредбата, също не съдържа данни за :

- разстоянието в метри от пътния знак с въведеното ограничение (приложената към протокола снимка на табела на начало на населено място – [населено място]) до мястото, на което е било разположено конкретното АТСС,
- координати на началото и края на участъка от пътното платно за движение, попадащ в обектива на камерата на конкретното АТСС.

Мястото за контрол е отразено в протокола по чл. 10, ал. 1 от Наредбата единствено с данните - [населено място], [улица]до № 271, посока на задействане на АТСС – приближаващи МПС, по направление [населено място] – Околовръстен път.

Несъответна е и информация в Протокола за отработените часове на АТСС на мястото за контрол – посочени са 02 часа, въпреки че първото статично изображение се твърди да е заснето в 17,30 ч., а последното – в 20,00 ч.

Анализът на тези данни, в контекста на отразеното и в АУАН при описанието на обстоятелствата, при които е извършено административното нарушение, че ограничението на скоростта – 50 км/ч е общо приложимото правило за движещи се в границите на населено място превозни средства, не дава възможност да се направи категоричен извод, че управляваният от касатора С. на 16.08.2020 г. в 17,43 ч. лек автомобил е бил заснет да се движи със скорост 102 км/ч именно в границите на населеното място, обозначено с табелата „В.“.

Спазването на формалните изисквания, визирани в нормите на чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН, при съставяне на Акта за установяване на административното нарушение и издаване на наказателното постановление, е гаранция за ефективно упражняване на правото на защита на санкционираното лице и обезпечава обективността на данните за релевантните фактически обстоятелства, установяващи елементите от състава на конкретното административно нарушение при осъществяване на съдебния контрол. Констатираното нарушение на изискванията на Наредбата е от категорията на съществените и е основание за отмяна на наказателното постановление в обжалваната му и пред настоящата инстанция част, а пропуските в доказателствения анализ на въззивния съд са абсолютно основание за отмяна на решението в потвърдителната му част.

Основателността на касационната жалба предполага уважаване на претенцията за присъждане на разноски на касатора и за двете съдебни инстанции в съответствие с представените доказателства – приложените Договори за правна защита и съдействие (л. 9 от КНАХД и л. 5 от НАХД). Размерите на платените възнаграждения на процесуалния представител отговарят на изискванията на чл. 18, ал. 4 във вр. чл. 7, ал. 2, т. 1 във вр. чл. 2, ал. 4 от Наредба № 1 от 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Мотивиран от изложеното и на основание чл. 63в ЗАНН във вр. чл.221, ал. 2, пр. второ от АПК, Административен съд София град, X. касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение от 10.11.2021 г., постановено по НАХД № 17021/2020 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 23 състав, в частта, с която е ПОТВЪРДЕНО Наказателно постановление № 20-4332-018841/22.10.2020 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР и вместо него постановява:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 20-4332-018841 от 22.10.2020 г., издадено от началник група към СДВР, отдел „Пътна полиция“ – СДВР в частта, с която на основание чл. 182, ал. 1, т. 6 от ЗДвП, на В. Г. С. е наложено административно наказание за извършено административно нарушение на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП - глоба в размер на 700 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от 3 месеца, а на основание Наредба № Из – 2539 на МВР е постановено и отнемане на 12 контролни

точки.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на В. Г. С., ЕГН [ЕГН] сумата от 500 /петстотин/ лева, разноски за адвокатско възнаграждение за процесуалното й представителство, защита и съдействие във въззивното и касационното производство.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕПИС от решението да се изпрати на страните.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ 1.

2.